

poměrů. Tu odvolával se žalobce na § 3, který však jen stanoví, že nároky zaměstnanců župních, jakož i úředníků okresů a obcí a fondů a ústavů jimi spravovaných, musí býti s n í ž e n y na míru nároků zaměstnanců státních, pokud je přesahují — odiosní to výsada, z níž ničeho pro žalobcův nárok získati nelze. Není tedy potřeba rozhodovati ani otázku, zdali Městská spořitelna pražská je ústavem obecním neb obcí spravovaným, neboť i pak-li jest, tak přece dovolané zákony se na úřednictvo je jí nevztahují, protože Praha jest obcí statutární.

Čís. 4423.

Okolnost, že uzavřeno vyrovnání, lze uplatňovati žalobou dle Šu 35 ex. ř., třebas bylo vyrovnání skončeno dříve, než-li vzešel exekuční titul.

Útraty sporu nemají povahu samostatné pohledávky. Účinnost vyrovnání vztahuje se na útraty za všechny úkony, které spadají před zahájení vyrovnávacího řízení.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1924, Rv I 1652/24).

O žalobcově jmění bylo dne 28. dubna 1923 zahájeno vyrovnávací řízení, jež skončilo vyrovnáním na 36%, potvrzeným usnesením ze dne 18. listopadu 1923, jež bylo stranám doručeno dne 3. prosince 1923. Žalovanému příslušela proti žalobci pohledávka z komisionářského obchodu, již vysoudil na nynějším žalobci ve sporu, v němž rozsudek prvního soudu byl vynesena dne 10. ledna 1923, odvolacího soudu dne 22. března 1923, zrušující usnesení dovolacího soudu dne 25. října 1923 a pravoplatný rozsudek prvního soudu dne 16. prosince 1923. Pohledávka žalovaného byla v žalobcově vyrovnání přihlášena a žalobce složil dne 24. listopadu 1923 pro žalovaného na soudě první vyrovnačí splátku. Usnesením ze dne 13. února 1924 povolil exekuční soud proti žalobci exekuci pro pohledávku žalovaného s příslušenstvím. Žalobě, domáhající se zrušení exekuce, p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl. D ů v o d y: Nehledě k tomu, že dne 3. prosince 1923, kdy bylo naposledy ústně jednáno ve sporu mezi stranami, neměl ani žalobce ani žalovaný v rukou soudního usnesení o tom, že vyrovnání jest pravoplatné, nemohl žalobce namítati, že vyrovnáním tím se pohledávka žalovaného snížila na 36% původního obnosu, a i kdyby tak učinil, nebylo by se mohlo k tomu přihlídnouti, poněvadž snížení toto dle Šu 57 (2) vyr. ř. (novela ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n. čl. III) platí pouze pro případ, že dlužník splnil včas a plně potvrzené vyrovnání, takže v opačném případě, jakož i v případě odstavce (1) téhož Šu 57 zrušuje se vyrovnání a má dlužník platiti plný obnos; vyrovnávací řízení nestaví sporů (§ 7 konkursního řádu a cont.) a jest proto spor rozhodnouti bez ohledu na ně, neboť obě strany mohou trvati na tom, by se rozhodlo, kolik činí původní pohledávka věřitelova; kdyby byl názor žalovaného, že žalobce měl namítati snížení pohledávky soudním vyrovnáním, správným, pak bylo by nutno částečně zamítnouti žalobní žádost pro tentokrát a musil by věřitel v případě Šu 57 vyr. ř. žalovati znovu, což jest

nemyslitelno. Rozsudkem ze dne 16. prosince 1923 bylo zjištěno, kolik činí pohledávka žalovaného a z ní jest mu povinen zaplatiti žalobce 36% ní kvotu ve splátkách ujednaných. Jest lhostejno, byla-li pohledávka žalovaného zjištěna rozsudkem vydaným až po právoplatnosti usnesení, potvrzujícího narovnání, vždyť byla tu již v době zahájení vyrovnávacího řízení. Sporno jest pouze, zda žalobce jest povinen zaplatiti celé útraty 2.996 Kč 58 h přiznané žalovanému teprve rozsudkem dne 16. prosince 1923, tedy po skončení vyrovnávacího řízení, či pouze jich část, která vznikla za tohoto řízení. Dle Šu 24 (1) vyrovn. ř. mají vedlejší poplatky vzniklé do zahájení řízení stejné pořadí s pohledávkou, tedy participují stejnou kvotou jako tato, kdežto k dalším útratám nelze hleděti jako k příslušenství pohledávky a jest je tedy zaplatiti plným obnosem (§§y 27 a 24 a contr.). Žalovanému vznikly ve sporu se žalobcem až do zahájení vyrovnávacího řízení t. j. do 28. dubna 1923 útraty řízení v I. stolici upravené penízem na 1.604 Kč 66 h a v II. stolici 715 Kč 10 h a tyto útraty, třeba že byly přiznány žalovanému až rozsudkem ze dne 19. prosince 1923 současně s pohledávkou samotnou, tvoří její příslušenství ve smyslu Šu 24 (1) vyrovn. ř. a proto také z nich má platiti žalobce 36% kvotu; ostatně žalovaný je také přihlásil k vyrovnávacímu řízení a tam mu byly uznány. Ježto jeho pohledávka, s kterou se účastnil vyrovnání, činila celkem 11.774 Kč 88 h, měl žalobce zaplatiti mu na prvních 4 splátkách po 824 Kč 25 h; prvou splátku v době její splatnosti právem složil 24. listopadu 1923 k soudu, poněvadž spor v tu dobu nebyl ještě rozhodnut, a složením tím byl sprostěn své povinnosti platiti (§ 1425 obč. zákona) a později zařídil, že obnos složený byl žalovanému zaslán. Další obnos útrat vzniklých po zahájení vyrovnávacího řízení 676 Kč 76 h zaplatil žalovanému 28. ledna 1924 tedy před povolením exekuce. V době povolení exekuce byly dle souhlasného přednesu stran splatny dvě splátky vyrovnací kvoty po 824 Kč 25 h, z nichž jedna zaplacená žalovanému 8. prosince 1923 a druhá mu zaslána schovacím úřadem civ. soudů v Praze dne 19. února 1924; dle potvrzeného vyrovnání byla prvá splátka splatna dne 2. prosince 1923 a druhá dne 2. března 1924. Jest tedy jasno, že neprávem vymohl si proti žalobci dne 13. února 1924 mobilární exekuci pro 7.442 Kč 25 h s přísl. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Právní názor žalovaného, že v řízení o žalobě dle Šu 36 odst. první ex. ř. dlužno zkoumati, zda povolení exekuce odpovídá ustanovení § 7 ex. ř., jest správný. Soud, exekuci povolující, se také dle Šu 7 ex. ř. řídil, a shledav náležitosti jeho, exekuci povolil. Leč soudně schváleným vyrovnáním nastala změna co do výše pohledávky i její splatnosti a tím i skutečnost rozhodná pro posouzení dospělosti a vykonatelnosti nároku. Tuto změnu nemohl žalobce účinně uplatňovati v předcházejícím řízení, ve kterém šlo o zjištění původní pohledávky. O této původní pohledávce musí býti rozhodnuto bez ohledu na vyrovnávací řízení, které sporů nestaví, by po přijetí a schválení vyrovnávacího návrhu mohlo býti zjištěno, mnoho-li dlužník je povinen dle vyrovnání na původní pohledávku zaplatiti. Z toho plyne, že tu jde o námítku proti nároku, která spočívá na skutečnosti nárok zrušující, ve smyslu Šu 35 odstavec druhý druhá věta ex. ř. a nikoliv, jak žalobce a první soudce má za to, dle § 36 odstavec první ex. ř. Vyrovnání vztahuje se i na pohledávku o níž jde, poněvadž nepožívá

nějakého vyjimečného postavení ve vyrovnání, vyrovnání platí ohledně všech pohledávek, před zahájením vyrovnávání vzniklých, a vyrovnávací řád jako zvláštní zákon teprve po vydání exekučního řádu byl vyhlášen. Dle Šu 24 vyr. ř. požívají vedlejší závazky, k nimž patří i útraty sporu, které vznikly do zahájení vyrovnávacího řízení, stejného pořadí s pohledávkou. V tomto případě vznikly útraty, které v rozsudku ze dne 16. prosince 1923 byly upraveny na 2.996 Kč 58 h, jak před zahájením tak i po zahájení vyrovnávacího řízení. Útratami prvými jsou útraty za výkony, které byly v době před zahájením vyrovnání předsevzaty. Tyto útraty byly upraveny v rozsudku ze dne 19. ledna 1923 penízem na 1.604 Kč 66 h a v rozsudku ze dne 22. března 1923 na 715 Kč 10 h. Na tom nemůže ničeho změnit ta okolnost, že oba rozsudky byly zrušeny a útraty novým rozsudkem ze dne 16. prosince 1923 znovu přisouzeny penízem 2.996 Kč 58 h, když útraty ty před zahájením vyrovnávacího řízení skutečně vznikly a obnosy 1.604 Kč 66 h a 715 Kč 10 h v těchto nově upravených útratách jsou obsaženy. Žalovaný pak sám tyto útraty k vyrovnání přihlásil, jsa si vědom toho, že do vyrovnávacího řízení náleží. Pokud se týče splatných lhůt po 824 Kč 25 h a útrat po vyrovnání vzniklých 676 Kč 76 h, byly tyto ještě před exekucí zaplacený.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud považoval žalobu a to plným právem za žalobu podle Šu 35 odstavec první druhá věta ex. ř., proto není potřebí obírat se dovolacími vývody, spočívajícími na předpokladu, odvolacím soudem opuštěném, že jde o žalobu podle Šu 36 čís. 1 ex. ř. Dovolatel spatřuje nesprávné právní posouzení v tom, že odvolací soud uznal důvodnost žaloby podle Šu 35 odstavec první druhá věta ex. ř. U ní sejde na tom, zda mohl povinný v předchozím exekučním titul utvořivším řízení časově uplatnění skutečnosti nárok rušící nebo odstavující. Těmi bylo podle žaloby soudně schválené vyrovnání (nabyvší právní moci 18. listopadu 1923) a jím nastalá změna ve výši a splatnosti pohledávky. Dovolatel míní, že když v dotčené rozepři skončeno bylo řízení (§ 193 c. ř. s.) dne 3. prosince 1923, že měl žalobce časově možnost skutečnosti, nárok rušící neb odstavující, v řečené rozepři ještě uplatnění. Leč dovolatel přehlíží, že se vyrovnávací řízení nedotýká jsoucnosti pohledávky, v rozepři na něm neodvisle uplatňované, že jmenovitě nezrušuje této pohledávky, že dokonce, nedodrží-li vyrovnací dlužník platebních lhůt, samočinně obživuje celá pohledávka, takže námitka zahájeného řízení vyrovnávacího jest ohledně pohledávky, k tomuto řízení přihlášené, ale samostatně v rozepři na něm neodvisle uplatňované, bez právního významu a účinnosti, proto ve sporném řízení ani nemůže býti vznesena s úspěchem. To odvolací soud vystihl velmi správně, vyřknuv, že o pohledávce musí býti v rozepři rozhodnuto bez ohledu na vyrovnací řízení, které nestaví sporů. Mohl tedy námitku schváleného vyrovnání vznést žalobce jediné způsobem Šu 35 ex. ř. uvedeným, vydaným na ochranu dlužníka vůči formálním předpisům exekučního řádu. Leč odvolací soud neposoudil spornou věc nesprávně po stránce právní ani v otázce útrat přisouzených s konečnou platností arci až dne 16. prosince 1923. Dovolatel míní, že

jeho útratový nárok vzešel teprve pravomocí řečeného rozsudku, tudíž teprve pravomocí rozsudku nastaly předpoklady pro vznik tohoto nároku, a poněvadž vyrovnací řízení bylo skončeno dlouho před tím, že se jeho účinky nemohou vztahovati na jeho útratovou, teprve 16. prosince 1923 vzešlou pohledávku. Ani to není správným. Útraty sporu, o něž jde, nemají povahu samostatné pohledávky, prýšticí z nějakého právního jednání dlužníkovy po zahájení vyrovnávacího řízení. I ve vyrovnacím řádu (§ 24), je vyslovena jejich akcesorní povaha, že totiž, jsouce příslušenstvím hlavního nároku, sdílejí i jeho právní osud. Také nečiní vyrovnací řád účinnost vyrovnání na útraty závislou na tom, kdy vznikl nárok na náhradu útrat, nýbrž kdy vznikly útraty samy. Vztahuje se tedy účinnost vyrovnání k útratám za všechny výkony, které spadají před zavedení vyrovnávacího řízení, a jest lhostejno, zda byly již určeny neb dokonce přisouzeny, zda jde o útraty soudního zakročení anebo mimo-soudního jednání, na všem tom nezáleží, neboť v této příčině nečiní zákon rozdílů.

Čís. 4424.

I spory vyšších zaměstnanců jsou věcmi prázdninovými.

Tím, že soud první stolice neodmítl opožděné dovolání, není vyloučeno, by tak neučinil soud odvolací (dovolací).

(Rozh. ze dne 2. prosince 1924, R II 403/24).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu žalovaného do usnesení odvolacího soudu, jímž bylo dovolání žalovaného odmítnuto jako opožděné.

Důvody:

Odvolací rozsudek doručen byl žalované straně 11. července 1924, dovolání podáno bylo v předpokladu, že tato rozepře není prázdninovou, dne 2. září 1924, tedy, jelikož o prázdninovou rozepři jde, po uplynutí 14 denní lhůty, neboť dobu soudních prázdnin nelze včítati do odvolací lhůty, která běžela i za soudních prázdnin a proto odvolací soud napadeným usnesením právem stěžovatelčino odvolání odmítl pro opožděnost. Mínil-li stěžovatelka, že nejde o prázdninovou rozepři, je v nepravu. Prázdninovými nejsou podle Šu 224 čís. 5 c. ř. s. jenom rozepře, v Šu 49 čís. 6 j. n. uvedené, jak to zřejmě vyplývá z rozličného doslovu obou citovaných předpisů. Podle pramenů (srov. Materialie I. str. 781 a 786) je zřejmým zákonodárcův úmysl, aby prohlášením za prázdninové uspišeny byly spory zaměstnanců, poukázaných zpravidla jenom na služební platy a nemohoucích bez značné škody vyčkávati rozhodnutí sporu až po uplynutí soudních prázdnin, a také je zřejmým zákonodárcův úmysl, aby se toto, zvláštními důvody vynucené opatření vztahovalo na vyšší zaměstnance, stejně jako nižší, neboť důvod pro toto opatření je u obou skupin týž. Nelze schváliti ani další mínění stěžovatelky, že s hlediska Šu 507 c. ř. s. byl jedině soud I. stolice oprávněn, dovolání jako opožděné odmítnouti, a že, když tak neučinil, byl odvolací soud vázán jeho usnesením, kterým bylo dovolání přijato